

afavorir el comerç de Castella; l'escarni dels sentiments religiosos, tot va ésser la llenya que va encendre el foc devorador del Corpus de 1640.

Al recordar aquesta diada de sang com a festa nacional catalana, no ens diferenciem gaire del concepte de festa nacional donada a Espanya el dia 2 de maig i a França el 14 de juliol. D'aquests records no queda sino la memòria de les llibertats defensades, de les opresions sostretes, de les cadenes d'esclavitut rompudes, del nostre dret familiar reconegut i enlairat, de nostra parla, que és ànima preuada de nostra significació nacionalista; de nostra bandera i de nostra història que'ns ompla d'orgull i de glòria; de els homes que defensaren amb sang de ses venes les llibertats de la terra; del nostre pervindre, on veiem a Catalunya, la pàtria nostra, qu'el nostre esforç enlairarà gloriosa per tots els indrets de la terra,

Sostenir que la nostra festa i el nostre himne nacional son una provocació a Espanya, es volguer veurer en tot lo que arriba de Catalunya, una significació de separatisme i rancúnia. Ja ha passat el temps de venjar els crims i les injurioses ofenses que vindicaren els catalans de 1640. Nosaltres, els homes d'avui, volem inspirar-nos en l'esperit que inflamaba de sant patriotisme als homes de «cop de falç» per a imposar el respecte a nostra dignitat, que no altra cosa, que la defensa de nostra dignitat ultratjada i ferida, va fer lluir les esmolades fulles dels segadors catalans. Nosaltres ens volem inspirar en aquells homes en com Margarit i en Claris per reconstituir amb tots els seus caràcters la personalitat nacional de Catalunya i volem assolir el govern de nosaltres mateixos, capacitats com estem per fer-ho, car no ens manquen ni un sol dels atributs essencials a tota nacionalitat. La nostra llibertat perduda la plorem i la desitjem fogosament i quan seguim amb el pensament una a una les vibrants estrofes del nostre himne nacional, no

sentim odís ni rencoroses memòries, sinó que sentim dintre del cor un bàlsam benèfic de records, amors i esperances.

TOMÁS BENET

L'ensorrada caciquista

EL resultat de les eleccions de senadors, del dia 15, ha sigut una contundent afirmació de catalanitat que ha rebotit com una bofetada al rostre dels Judes de Catalunya, que'l dia primer de juny intentaren segellar llur traició amb l'escandalosa compra de vots, muntant a cada poble una llotja d'ignomínia, que'ls proporcionà qualques actes deshonorades.

L'aixeridessa estantissa dels caps grossos de la conxorxa caciquista, agullonada pel desig — diriem necessitat — d'estrafer la voluntat nacional catalana per a semblar que representen un caire de l'opinió, i tot el fervor anti-catalanista dels comissionats per al soborn de compromissaris, fracassaren definitivament i sorollosa davant l'irreductible patriotisme dels bons ciutadans, que amb llur vot proclamaren ben alt i ben clar, per a que ho entengui qui calgui, com es viu i indestructible l'amor dels catalans a la pàtria llur, com és decidida i ferma la voluntat de la terra catalana de regir-se a sí mateixa.

En l'acte de l'escrutini, al coneixers el resultat aclaparador per a la conxorxa anti-catalana, se produí una espontània i efussiva manifestació patriòtica, i els visques a Catalunya i les inequívokes mostres de menyspreu pels traidors, foren formós curullament del gran acte d'affirmació nacionalista que acabava de celebrar-se i un avenç de l'esplendent victòria que assolirem en les properes eleccions provincials.

La darrera revifalla del vell caciquisme en les eleccions de diputats a Corts enterbolí el cervell dels *obedients* servidors de les colles oligàrquiques madrilenyes a Catalunya. Per això vol-